

בעוהש"ת

קונטרס

שְׂמַחַת תּוֹרָה

דער קונטרס ערקלערט ווי אזוי צוצוגיין צו די הייליגע און פרייליכע טעג פון שמיני עצרת און שמחת תורה, ווי אזוי מען קען זיין אמת'דיג פרייליך מיט די הייליגע תורה אין די טעג, און ווי אזוי אויסצונוצן די הייליגע זמים טובים אויפ'ן שענסטן און בעסטן פארנעם.

איבערגעזעצט אויף אידיש פונעם קונטרס "שיחות מוהרא"ש לחג הסופות" פון הרב הגאון הצדיק, עמוד האמונה, וואס ברענגט אריין די הייליגע און ריינע אמונה אין די גאנצע וועלט

פְּבוֹד קְדוּשַׁת מָרְן מוהֲרַא"ש זי"ע

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבין, אדונו, מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ארויסגעגעבן בעוהש"ת
דורך חסידי ברסלב - וויליאמסבורג

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנס

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

יוזשלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפסע ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

שְׂמֵחַת תּוֹרָה

א.

מ'טאנצט און מ'פריידט זיך מיט די הייליגע תורה
ווען עס קומט די הייליגע טעג פון שמיני עצרת
און שמחת תורה, ווערט פרייליך ביי יעדן איד
אויפ'ן הארץ, פון גרויס ביז קליין קומט יעדער אין
שול אריין, יעדער טאנצט און יעדער פריידט זיך
מיט די הייליגע תורה.

רבי נתן זי"ע האט דערציילט (שיחות ה'ר"ן, סימן
רצ"ט) אז ער פלעגט קומען צום רבי'ן נאך שמחת
תורה, און דער רבי האט אים אלץ געפרעגט אויב

עַר אִיז גֶעווען פֿרײליך שְׂמֵחַת תּוֹרָה, און דער רַבִּי
 הָאט אים דֶערצײלֶט ווי פֿרײליך ס'איז גֶעווען בײ
 אים, אַז דער עולם הָאט גֶעטאַנצן און זײך
 גֶעפֿרײדֶט, און דער רַבִּי הָאט זײער הַנָּאָה גֶעהאַט
 פֿון דעם. אויך הָאט אים דער רַבִּי אַמאַל גֶעזאַגט אַז
 אַײנמאַל שְׂמֵחַת תּוֹרָה איז עַר גֶעווען אַלײן בײ זײך
 אַין צײמער, און עַר איז גֶעווען אַזוי פֿרײליך אַז עַר
 הָאט גֶעטאַנצן אַלײן אַפֿילו ווען קײנער איז נישט
 דאַרט גֶעווען.

חז"ל זאָגן (סוּפָה נ"ה:) אַ מִשָּׁל צו אַ קעניג וואס
 הָאט גֶעמאַכט אַ גְרויסע סְעוּדָה פֿון עֶטְלִיכע טֶעג
 פֿאַר זײנע בַּאָדִינער, און בײם לֶעצטן טאַג הָאט עַר
 גֶערופֿן זײן נאַנטֶסטן פֿרײַנד און אים גֶעבֶעטן אַז עַר
 וויל מײט אים מאַכן אַ קלײנע סְעוּדָה, עַר וויל
 פֿאַרברענגען און הַנָּאָה הָאבן נאַר מײט אים אַלײן

פּריוואט; די זעלבע - זאָגן חז"ל - האט דער
 אייבערשטער געהייסן אז אין לויף פונעם יום טוב
 סוכות זאל מען מקריב זיין זיבעציג פּרים, דאס איז
 פאר די זיבעציג פעלקער, ווען עס קומט אָבער צום
 לעצטן טאג, אין שמיני עֶצְרַת, דעמאלט איז מען
 נאר מקריב איין פר, דאס איז נאר פאר די אידישע
 קינדער, דער אייבערשטער האט ליב די אידישע
 קינדער און ער וויל מיט זיי מאכן א פּריוואטע
 קליינע סעודה.

אין די פרייליכע טעג פון שמיני עֶצְרַת און
 שְׁמַחַת תּוֹרָה איז דא א געוואלדיגע עת רצון, דער
 אייבערשטער פאראייניגט זיך מיט די אידן, יעדער
 איד קען אויסנוצן די געהויבענע צייט צו ווערן
 גענטער צום אייבערשטן, צו בעטן דעם אייבערשטן
 אלעס וואס ער דארף. אין זהר הקדוש שטייט (נח

ס"ד:) אַז װען אײַדן געפונען זײַך אַלײן מײַטן
 אײַבערשטן אום שְׁמײַני עֲצָרַת, קענען זײ דעמאלט
 בעטן בײַם אײַבערשטן אַלעס װאס לײַגט זײ אױפֿן
 האַרץ, און דער אײַבערשטער װעט זײ עס געבן.

דערפֿאר קען מען טאקע זען װי אײַדישע קײַנדער
 װערן זײַער פֿרײַלײַך װען עס קומט צו די הקפות
 אום שְׁמײַני עֲצָרַת און שְׁמַחַת תּוֹרָה, יעדער טאַנצט
 און יעדער איז אזױ פֿרײַלײַך מיט די הײַלײַגע תּוֹרָה,
 אַפֿילו מענטשן װעלכע האָבן געבען נישט
 אָנגעקוקט די תּוֹרָה אַ גאַנץ יאַר, נײַטאַמאַל האָבן זײ
 געעפֿנט אַ חומש יעדע װאך מעביר סְדָרָה צו זײַן,
 װי חז"ל זאָגן (בְּרֵכוֹת ח'). אַז יעדער אײַד איז מחויב
 מעביר סְדָרָה צו זײַן יעדע װאך די פֿרָשָׁה שְׁנַיִם
 מקראַ וְאַחַד תּוֹרָה, װאָלט װען דער מענטש זײַך
 געדאַרפֿט שעמען צו האַלטן די תּוֹרָה אײַן האַנט,

שְׁמַחַת תּוֹרָה

ז

וועמען ער האט נישט געעפֿנט דורךאויס די גאַנצע
יאר, פון דעסט וועגן וועט יעדער איד זיך זייער
פֿרייען מיט די הייליגע תּוֹרָה, יעדער וויל באַקומען
אַן הקפּה, יעדער וויל טאַנצן מיט די תּוֹרָה, דאס איז
דערפֿאר ווייל יעדער איד שפּירט אַ נאַנטקייט צום
אַיבערשטן אין די טעג, און ער הויבט אַן טראַכטן
אַז די קומענדיגע יאר וועט ער שוין אָנהויבן צו
לערנען תּוֹרָה יעדן טאג, ער האַפט אַז אין די יאר
וואס קומט וועט ער שוין אויף האַבן עפֿעס אַ
שײכות מיט די תּוֹרָה, ער וועט עפֿענען אַ אַידיש
ספֿר יעדן טאג.

ווען אַ איד קומט אין שול און זעט ווי אידן
טאַנצן און פֿרייען זיך מיט די תּוֹרָה, געבט דאס אים
אַ קיצל, דאס געבט אים אַן התעוֹררות און ער הייבט
אַן טראַכטן, "וואס וועט זיין מיט מיר? ווען וועל

אײַך אױף זוכה זײן צו לערנען די הייליגע תּוֹרָה?“, דערפאר ווען עס קומט שְׁמַחַת תּוֹרָה מאַכט יעדער אײַד אָפּ בײַ זײך אַז דאס זאַר וועט ער שוין אָנהײבן לערנען פֿלייסײַג, און דאס מאַכט אים אַזוי פֿרײליך, ער פֿרײדט זײך מיט די פֿרײשע קבֿלות וואס ער נעמט זײך אונטער צו מאַכן שיעורים אין תּוֹרָה בְּמִשְׁפָּךְ די זאַר וואס קומט.

עס ווערט געפֿרענגט אין די ספֿרים הקדושים אַז ווען אײַדן פֿרײען זײך און טאַנצן מיט די תּוֹרָה, האט דער שטן נישט קײן רשות מְקַטְרֵג צו זײן אױף זײ בְּכָלֵל, ער מוז אַרויסגײן פון יעדע שול וואו מ'טאַנצט דאָרט מיט די תּוֹרָה, און ער מוז מוֹדָה זײן אַז ס'איז נישט דא נאך אַזאַ טײער פֿאַלק פֿאַר'ן אײַבערשטן ווי די אײדישע קינדער. אױף שטייט אין די ספֿרים הקדושים אַז פון יעדן טאַנצן וואס אַ אײַד

טאַנצט ווערט באשאפן אַ מלאך, און דער מלאך מיכאל איז געשטעלט אויף די אלע מלאכים, ער טראגט זיי אריין אין אַ ספּעציעלער היכל אין הימל, אינעם "היכל הזכות", און די אלע מלאכים זענען מלמד זכות אויפן מענטש וואס האט זיי באשאפן, און זיי בעטן פאר אים אז ער זאל אלעמאל האבן נאר אלעס גוטס.

דער רבי זאגט (ספר המדות, אות שמחה, סימן כ"ה) "על ידי שמחה בשמחת תורה, זוכה לעבד את השם יתברך באהבה", דורך די שמחה וואס מ'פריידט זיך אום שמחת תורה, איז מען זוכה ליב צו האבן דעם אייבערשטן. ווען אַ איד איז זוכה צו קומען אין שול און זיך פרייען און טאַנצן מיט די הייליגע תורה, נישט קיין חילוק ווי אזוי ער האט זיך אויפגעפירט ביז יעצט, נישט קיין חילוק ווי אזוי ער זעט נאר

אויס, נישט קיין חילוק ווי געפאלן ער איז, וועט ער אנהויבן שפירן א נאנטקייט און ליבשאפט צום אייבערשטן, זיין הארץ וועט אנהויבן בענקען צום אייבערשטן, און ער וועט אויסנוצן די פרייליכע מאמענטן, און אינמיטן טאנצן וועט ער זיך מאכן פרישע קבלות אויסצונוצן דאס יאר וואס קומט ווי עס דארף צו זיין, אז ער זאל אנהויבן צו לערנען די הייליגע תורה.

בשעת'ן טאנצן און זיך פרייען מיט די תורה נעמט מען זיך אונטער גוטע קבלות אויף די גאנצע יאר צו לערנען אסאך תורה מיט גרויס התמדה, צו מאכן שיעורים אין אלע חלקים פון די תורה; אין מקרא, אין משנה, אין גמרא, און אין מדרש. און ספעציעל נישט צו פארפעלן קיין איין וואך פון מעביר סדרה זיין שנים מקרא ואחד תרגום מיט

רש"י, אזוי ווי חז"ל האָבן אונז געהייסן (בְּרִכוֹת ח.),
 און ווער עס טוט דאס ווערט צוגעבִינדען צו די
 תּוֹרָה, דאס געבט אַרײַן אײַנעם מֵעֲנֹטֵשׁ אַ
 סְפַעֲצִיעֵלְעֵר סִיפּוּק אײַן לְעֵבֶן, די הײלִיגֵע תּוֹרָה
 דערלײכט אײַם אַלע זײַנע וועגן אַז ער זאל ווײַסן
 וואס ער האט צו טון.

מֵעֲנֹטֵשׁן זוכן אַלע סאַרט סגולות פֿאַר אַרײַכות
 יָמִים, און דא האָבן מיר אַ סגולה פֿון חז"ל, ווי חז"ל
 זאָגן (בְּרִכוֹת ח.) "לְעוֹלָם יִשְׁלִים אָדָם פְּרִשְׁוֹתָיו עִם
 הַצִּיבוֹר שְׁכָל הַמַּשְׁלִים פְּרִשְׁוֹתָיו עִם הַצִּיבוֹר
 מַשְׁלִימִין לוֹ יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו", זעט מֵעַן אַ קְלָאָרֵע
 צוזאַג פֿון די הײלִיגֵע חֲכָמִים אַז ווער עס וועט
 מֵעֲבִיר סְדֵרָה זײַן, וועט לְעֵבֶן לֵאנֹג. און די בֶּעֲסֻטֵע
 זאף איז ווען מֵעַן הײבֵט אַן מֵעֲבִיר סְדֵרָה זײַן שׁוײַן
 פֿון זונטאָג, אזוי ווי עס ווערט געפֿסקֶנֶט אײַן שְׁלַחֵן

עָרוּךְ (אוֹרַח חַיִּים, סִימָן רפ"ה, סְעִיף ג') אַז מְעַן קָען שׁוֹיֵן
 פּוֹן זװנְטָאג אָנְהֵיבֵן מַעְבִּיר סְדֵרָה זײַן, אױן דָּער
 מִשְׁנָה בְּרוּרָה בְּרַעֲנָגֶט (שָׁם) אַז דָּער הײלִיגֶער גְּר"א
 פֿלֶעגט זײַ אַזױ פִּירֵן, דָּאס מײַנט אַז זװנְטָאג אײז מְעַן
 מַעְבִּיר סְדֵרָה פּוֹן אָנְהֵיב סְדֵרָה בײז שְׁנֵי, מֵאַנְטָאג
 פּוֹן שְׁנֵי בײז שְׁלִישִׁי, אױן אַזױ װײטער בײז פֿרײטָאג
 עֲנֵדִיגט מְעַן דִּי גֵאַנְצֶע פֿרָשָׁה. כָּאטָש דָּער אַר"י
 הֶקְדוּשׁ זָאגט אַז עָס אײז בְּעֶסֶר צױ מַעְבִּיר סְדֵרָה זײַן
 דִּי גֵאַנְצֶע פֿרָשָׁה פֿרײטָאג, דֵּאָרף מְעַן אָבֵער קױקֵן
 אױף דִּי מְצִיאוֹת, פֿאַקטִיש זַעט מְעַן בײ רױב
 מְעַנְטֶשֶׁן אַז זײ קֶענֶען נִשְׁט מַעְבִּיר סְדֵרָה זײַן
 פֿרײטָאג, סְפֶעצִיעֵל אײן דִּי קױרְצֶע װײטער
 פֿרײטָאגס אײז פֿמַעַט נִשְׁט מַעְגְּלִיךְ מַעְבִּיר סְדֵרָה צױ
 זײַן, אױן אַזױ גײט דױרְךְ אַ װאַךְ נֵאָךְ אַ װאַךְ אױן מְעַן
 אײז נִשְׁט מַעְבִּיר סְדֵרָה, װײל מְעַן װײל עָס נֵאָר טױן
 פֿרײטָאג. דָּערפֿאַר קָען מְעַן זײַ בײ דַּעַם פֿאַרלֵאָזֵן

אויף די פֿשוּטע הֶלְכָה אין שְׁלַחַן עָרוּף, אז מֶעַן קֶען שׁוין אָנהײבן מַעֲבִיר סְדֵרָה זײן פֿון זונטאָג, און זײַ פֿאַרנעמען בײם טאַנצן מיט די תּוֹרָה אז יעדע וואָך וועט מֶעַן מַעֲבִיר סְדֵרָה זײן די וואַכעדיגע פֿרֶשֶׁה פֿון די תּוֹרָה, און אַזױ וועט מֶעַן אויף זוכה זײן צו די אַלע גוטע סגולות וואס דאס בֶּרַעַנְגֶט מיט זײַ.

ווי אויף איז יעדע די צײט זײַ פֿאַרצונעמען אַנצוהויבן אַ שיעור אין זאַגן מִשְׁנֵיֹת, יעדן טאָג אַ פֿרֶק אָדער צױי, יעדער אײנער וויפֿיל ער קען, אָנהײבן פֿון אָנהױב מִסְכַּת בְּרָכוֹת און אַזױ צופֿיסלעך דורכגיין שֶׁשֶׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה בײז מִסְכַּת עוֹקְצִין, און אָנהײבן נאַכאַמאַל און נאַכאַמאַל. מִשְׁנֵיֹת הָאֵט אַ פֿח אַז עס הייליגט און רײניגט דעם מַעֲנִטֶשׁ, און דֶרײט אים אײבער צו ווערן גוט, מִשְׁנָה איז די אותיות "נִשְׁמָה", עס רײניגט די נִשְׁמָה;

שְׁמַחַת תּוֹרָה

מְשָׁנָה אִיז דִּי אוֹתִיּוֹת "מְשָׁנָה", עֵס טוֹיִשְׁט דָּעם
 מְעֵנְטִש צוּם גוֹטן; דָּער מְדַרְשׁ זאָגט (מוֹבָא בְּמִדְרָשׁ
 תּלְפִיּוֹת) אַז אָשֶׁר בֶּן יַעֲקֹב זִיָּצַט בֵּיַיִם טִיר פּוֹן גֵּהִינּוּם,
 און ווער עֵס הָאָט גֶּעזאַגט מְשָׁנִיּוֹת לְאַזַּט עֵר נִישְׁט
 אַרִיִּין דָּאַרט, נָאר עֵר פִּירט אִים גְּלִיִּיךְ צו זִיךְ אִין גֵּן
 עֵדֶן, און אַזוֹי זַעט מָעֵן אִין פֶּסוּק (תְּהִלִּים ל', ד')
 הָעֵלִיתָ מִן שָׂאוֹל נַפְשִׁי, אִיז דִּי רֵאשִׁי תִּיבּוֹת
 מְשָׁנָה, מְשָׁנִיּוֹת נֶעֱמַט אַרוֹיס דָּעם מְעֵנְטִש פּוֹן שָׂאוֹל
 תּחֲתִית; דָּערפֿאַר אִיז זַיַּעֲר גוֹט זִיךְ יַעֲצֵט
 פֿאַרצוֹנעִמָּען צו מאַכן אַ שִׁיעוֹר אִין מְשָׁנִיּוֹת.

אויך דאַרף מָעֵן זִיךְ פֿאַרנֶעֱמָען צו לְעֵרנֶען יַעֲדֵן
 טאַג אַבִּיסֶל גְּמָרָא חֵק וְלֹא יַעֲבוֹר, ווען אַ מְעֵנְטִשׁ
 לְעֵרנֶט גְּמָרָא ווערט עֵר אַרוּמְגֶענוּמָען מִיט דִּי פִיר
 גְרוֹיסע מְלֶאכִים וואס היטן אִים אָפּ פּוֹן אַלְעם
 שְׁלַעַכְטֶס, ווי עֵס ווערט גֶעפֿרענֶגט אִין סֶפֶר הַחַיִּים

שְׂמֵחַת תּוֹרָה

טו

(לְאַחֲיוֹ שֶׁל הַמְּהַר"ל מִפְּרָאג ו"ל) אַז גְּמָרָא אִיז דִּי רֵאשִׁי תִיבוֹת פּוֹן דִּי פִיר מְלֶאכִים וְוּעֶלְכֶע הֵיטֵן אוֹיפֿ'ן מְעַנְטֶשׁ, ג'בְּרִיאַל מ'יכָאל ר'פָּאל א'וֹרִיאַל. וּבְפֶרֶט וְוַעַן אַ מְעַנְטֶשׁ אִיז זוכֶה צוֹ לְעַרְנֵעַן אַ בְּלֵאט גְּמָרָא יַעֲדֵן טָאג, גְּעֶבֶט דָּאס אִים אַ צוֹרֶה פּוֹן אַ מְעַנְטֶשׁ, וּוִי דְעַר צְדִיק רַבִּי שְׁלֹמֹה'קֶע וְוּוֹעֵהִילְעַר זִי"ע פֿלֶעגֶט זַאגֵן אַז וְוַעַר עֵס לְעַרְנֵט נִישֵׁט אַ דָּךְ גְּמָרָא אַ טָאג הָאט אַ צוֹרֶה פּוֹן אַ בְּהֵמָה רַחֲמָנָא לִי צִלָּן. דְּעַרְפֶּאָר נְעַמֵּט מְעַן זִיךְ פֶּאָר יַעֲצֵט בֵּיִים טֵאנְצֵן מִיט דִּי הֵיילִיגֶע תּוֹרָה, אַז מ'וֹוַעט יַעֲדֵן טָאג אִין יֶאָר עֶפְעֶנְעַן אַ גְּמָרָא אוֹן לְעַרְנֵעַן כָּאטֶשׁ אַבִּיסֶל.

אוֹיךְ אִיז גוֹט זִיךְ צוֹ מֵאֲכֵן אַ שְׂעוֹר אִין מְדֻרָשׁ יַעֲדֵן טָאג, מְדֻרָשׁ רַבָּה אוֹן מְדֻרָשׁ תְּנַחוּמָא, דִּי מְדֻרָשִׁים זְעַנְעַן דִּי בְּעֶסֶטֶע מוֹסֵר סֶפֶר, אוֹן עֵס אִיז אִין זֵי בֵּאֵהֶאלְטֵן גָּאָר אַסֶאף סוּדוֹת הַתּוֹרָה. דְּעַר

צְדִיק רַבִּי אֶהְרֵן קֶאָרְלִינְעֵר זי"ע הָאָט גֶּעזָאָגְט אַז
 מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ וְוֵעַט זָאָגן פֿשֵׁט אִין מְדֻרָשׁ. ווייל דער
 אַר"י הַקְדוֹשׁ הָאָט מְסֻבֵּיר גֶּעווען דַעם זֶהר, און דער
 בַּעַל שֵׁם טוֹב הַקְדוֹשׁ מִיט זײַנע תּלְמִידִים הָאָבֵן
 מְסֻבֵּיר גֶּעווען דַעם אַר"י הַקְדוֹשׁ, אָפֶּער אויף מְדֻרָשׁ
 וְוֵעַט מְשִׁיחַ זָאָגן פֿשֵׁט. דַערפֿאַר אִיז אַ גוֹטֶע זַאָךְ זײַן
 צו מאַכן אַ שִׁיעוֹר אִין מְדֻרָשׁ, לַעֲרַנְעֵן יַעֲדֵן טָאָג אַ
 שְׁטִיקֵל בִּיז בְּמִשְׁפָּחָה דִי צײַט עֲנֻדִיגְט מְעַן דַעם גֶּאָנְצֵן
 מְדֻרָשׁ.

ווען אַ מְעַנְטֶשׁ הָאָט דִי פִיר שִׁיעוֹרִים, אִין מְקָרָא,
 מְשִׁנָּה, גְּמָרָא, מְדֻרָשׁ, הָאָט עֵר אַ גֶּעשְׁמַאָקֶע סְעוּדָה
 פֿאַר זײַן נְשָׁמָה, און עֵר וְוֵעַט בַּאקוּמְעַן דִי בְּרֻכּוֹת
 וואס יִצְחָק הָאָט גֶּעפֿענְטֶשֶׁט יַעֲקֹב (בְּרֵאשִׁית כ"ז, כ"ח),
 וַיִּתֵּן לָהּ הָאֱלֹקִים מִטַּל הַשָּׁמַיִם וּמִשְׁמַנֵי הָאָרֶץ וְרֹב
 דָּגָן וְתִירֵשׁ, וואס דער מְדֻרָשׁ זָאָגְט אויף דַעם

שְׁמַחַת תּוֹרָה

יז

(בְּרֵאשִׁית רַבָּה ס"ו, ג') מְטִיל הַשָּׁמַיִם - דָּאס אַיז מְקָרָא.
וּמְשַׁמְנֵי הָאָרֶץ - דָּאס אַיז מְשַׁנָּה, וְרַב דְּגָן - דָּאס אַיז
גְּמָרָא, וְתִירֵשׁ - דָּאס אַיז מְדָרֵשׁ.

ווי אויף דארף מען זיך מאכן א שיעור אין
הַלְכָה; אַזווי ווי דער רַבִּי זָאגט (שיחות הַר"ן, סימן כ"ט):
"כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי מְחַיֵּב לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם יוֹם
פּוֹסְקִים, וְלֹא יַעֲבֹר", יַעֲדֵר אִיד אִיז מְחַיֵּב צו
לְעֲרַנְעֵן יַעֲדֵן טַאג הַלְכוֹת, "וְאִם הוּא אָנוּס וְאִין לוֹ
פְּנָאִי, יִלְמַד עַל כָּל פְּנִים אֵיזָה סְעִיף שְׁלַחַן עֲרוּף
בְּאֵיזָה מְקוֹם שֶׁהוּא, אָפִילוֹ שְׁלֹא בְּמְקוֹמוֹ שֶׁהוּא
עוֹמֵד עֲתָה בְּשְׁלַחַן עֲרוּף", אויב מען האט נישט קיין
צײט זאל מען לְעֲרַנְעֵן כָּאטֶשׁ אײן הַלְכָה אין שְׁלַחַן
עֲרוּף, אָפִילוֹ נִישֶׁט אויפֿן סְדֵר וּוּאוּ מְעַן הָאֵלֶּט
יַעֲצֹט, "כִּי צְרִיף לְלַמֵּד אֵיזָה דִּין בְּשְׁלַחַן עֲרוּף בְּכָל

יום וְיוֹם כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, וְיִיֵּל מֶעַן אִיז מְחוּבָב צו
לְעֶרְנֶען יַעֲדֵן טָאג הַלְכָה.

ווען אַ אַיד טאַנצט און פֿרײַדט זיך מיט די תּוֹרָה,
עַר שְׁפִירט אַ לִיב־שאַפֿט צו די תּוֹרָה, זַאל עַר זיך
דַעמאַלט פֿאַרנעמען אַז יַעֲדֵן טָאג וועט עַר פֿרוּבִירן
צו לְעֶרְנֶען כָּאטֶש אַבִּיסֶל תּוֹרָה, און אַזוי וועט עַר
טאַקע הָאבֵן אַ שְׂיִיכוֹת מיט די הַיִּלִּיגֶע תּוֹרָה, עַר
וועט ווערן נאַנט צום אַיִבֶּעֶרֶשְׁטֵן, און עַר וועט
הָאבֵן אַ גַעשְׁמאַקע און זִיסע לְעַבֵּן.

ב.

אַ גַעוואלְדִיגֶע עַת רְצוֹן בֵּיִם טאַנצן מיט די
תּוֹרָה

די גַעוואלְדִיגֶע עַת רְצוֹן וואס ס'איז דא ווען אַיִדן
טאַנצן און פֿרײַען זיך מיט די הַיִּלִּיגֶע תּוֹרָה קען

שְׁמַחַת תּוֹרָה

יט

מָעַן גָּאָרְנִישֵׁט בַּאֲגַרִיפֶן. דָּער הײליגער רַבִּי חַיִּים וִיטאַל זי"ע האט דערצײלט אויף זײן רַבִּי'ן דָּער אַר"י הקדוש (פֿרי עץ חַיִּים, שְׁעַר הַלּוּלָב, פֿרַק ח') אַז עֶר פֿלעגט טאַנצן די זיבן הקפות מיט די תּוֹרָה, און ווען עֶר האט געענדיגט און איז אַהײמגעגאַנגען, האט עֶר געקוקט וואו ס'איז דא נאך אַ שול וואו מ'האלט נאך אינמיטן טאַנצן, און עֶר איז אויף דאָרט אַרײן צו טאַנצן און זיך פֿרײען מיט זײ, און ווען מָעַן האט דאָרט געענדיגט איז עֶר געגאַנגען וואו ס'איז דא נאך אַ שול וואו מ'טאַנצט נאך, עֶר האט נאר געוואלט טאַנצן נאך און נאך מיט די הײליגע תּוֹרָה.

בײם הײליגן בַּעַל שֵׁם טוֹב זי"ע זענען אַמאַל געטאַנצן די תּלְמִידִים אום שְׁמַחַת תּוֹרָה מיט גְרוֹיס פֿרײד, און אַזוי ווי זײ זענען געווען דאָרשטיג איז געווען אײן תּלְמִיד וואס איז געגאַנגען די גאַנצע

צײט בְּרַעַנְגֵן וויין פון קעלער אַז דער עולם זאל
טְרײַנקען און זײַ פֿרײַען מיט די תּוֹרָה.

די וויין איז אָבער געקומען פונעם קעלער פון
בַּעַל שֵׁם טוֹב וואס דאַרט איז געווען צוגעגרייט
וויין פאר קידוש און הַבְּדֵלָה פֿאַר'ן גאַנצן יאַר. און
ווען די ווייב פון בַּעַל שֵׁם טוֹב האט געזען אז מען
הערט נישט אויף צו נעמען נאך און נאך וויין, האט
זי מורא געהאט אַז באלד וועט שוין נישט בלייבן
קײן וויין פֿאַר'ן בַּעַל שֵׁם טוֹב צו קידוש מאַכן, האט
זי געזאגט פֿאַר איר מאן אַז ער זאל זאגן פֿאַר די
תּלמידים אַז מען זאל שוין אויפהערן צו טרינקען
און טאַנצן, ווייל עס וועט נישט בלייבן קײן וויין
מער אין קעלער. האט דער בַּעַל שֵׁם טוֹב איר
געזאגט, "דו זאגסט גוט, גיי דו אליין און זאג זיי אַז
זיי זאלן שוין אויפהערן".

ווען זי איז אָבער געגאנגען און געעפֿענט די טיר פון בית המדרש, האט זי געזען די פֿייער וואס נעמט ארום די תלמידים, ווי זיי טאנצן און פֿרייען זיך מיט די תורה מיט אַזא בָּרען און התלהבות מיט אַזא גרויסע שְׂמֵחָה. און דאן האט זי מער נישט געטראכט פון זיי זאגן אז זיי זאלן אויפֿהערן, נאר אדרבה זי אליין איז געגאנגען זיי בָּרענגן נאך וויין אז זיי זאלן ווייטער טאנצן און זיך פֿרייען מיט די תורה.

זעען מיר פון די מעשֵׁה די גרויסקייט פון טאנצן און זיך פֿרייען מיט די תורה. און כאטש אז מיר טרינקען נישט קיין וויין, מיר קענען נישט פֿארגלייכן אונזערע מוחות צו די מוחות פון די תלמידי בעל שם טוב זי"ע, דער רבי האט אונז אָנגעזאגט אז מיר זאלן נישט טרינקען קיין מִשְׁקָה

שְׁמַחַת תּוֹרָה

הַמְשַׁכֵּר (ליקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן כ"ו), אָבְעֵר
 אַזוֹיפִיל קֶענען מיר זיך אָפֿלֶעֶרנען זיך צו פֿרייען און
 צו טאַנצן מיט די הייליגע תּוֹרָה מיט גרויס בִּרְען.

איינמאל האט מרת אָדל ע"ה, די טאַכטער פון
 בעל שם טוב זי"ע, זיך צוגעקוקט ווי אזוי די
 תּלְמִידֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב טאַנצן און פֿרייען זיך מיט
 די תּוֹרָה, און זי האט געזען ווי איין תּלְמִיד זיצט פון
 די זייט און ער טאַנצט נישט, ווען זי האט אים
 געפֿרעגט פֿאַרְוואָס ער טאַנצט נישט, האט ער
 געזאָגט אַז זיין שׂיף האט זיך אים צוריסן און ער
 קען נישט טאַנצן מיט אַלֶּע חֲבֵרִים, האט זי אים
 געפֿרעגט אויב זי וועט אים בִּרְענֶגן גייע שׂיף צי ער
 זאָגט איר צו אַז זי וועט געבוירן אַ אַיִנְגֶּל בִּיז אַ יָאָר,
 האט ער איר צוגעזאָגט, און זי האט אים געבִּרְענֶגט
 שׂיף, און יענעם יָאָר האט זי געבוירן איר גרויסער

זון דער רבי רבי ברוך פון מעזיביזש זי"ע. זעט מען פון דעם אויף די גרויסע פתח וואס מען קען פועל'ן דורך די טאנצן פון שְׁמַחַת תּוֹרָה.

וואויל איז דעם וואס איז זוכה צו טאנצן און זיך צו פרייען מיט די תורה אום שְׁמַחַת תּוֹרָה, און ער איז זיך מקבל אז פון יעצט וועט ער שוין לערנען פלייסג די הייליגע תורה, וואויל איז אים אויף די וועלט און וואויל איז אים אויף יענע וועלט.

ג.

שְׁעַם דִּיךְ נִישְׁט צו טאנצן און שְׁפָרִינגען

דער הייליגער רמב"ם שרייבט (הלכות לולב, פרק ח', הלכה ט"ו) אז א איד דארף זיך זייער פרייען מיט די מצות וואס ער טוט, ער דארף זיין זייער פרייליך מיט דעם וואס ער דינט דעם אייבערשטן, און ווער

ס'איז נישט פֿרייליך מיט זיין עבודת ה' קען
 באקומען אויף דעם אַ גרויסע שְׂטראַף, אזוי ווי דער
 פֿסוק זאגט ביי די תּוֹכַחָה אַז די אַלע שְׁווערע
 שְׂטראַפֿן וועלן קומען ווייל מ'האט נישט געדינט
 דעם אייבערשטן מיט שְׁמַחָה און מיט אַ פֿרייליך
 האַרץ, ווי דער פֿסוק זאגט (דברים כ"ח, מ"ז), "תּחַת
 אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב."
 און ווער עס האלט זיך גרויס און ס'פֿאַסט אים נישט
 זיך פֿרייען מיט'ן אייבערשטן איז אַ זינדיגער און
 נאָרישער מענטש, אויף אים זאגט דער פֿסוק (משלי
 כ"ה, ו') "אַל תּתְּהַדָּר לִפְנֵי מֶלֶךְ", און פֿאַרקערט, ווער
 ס'קוקט נישט אויף זיין אייגן כּבוֹד, ער טאַנצט און
 ער פֿריידט זיך מיט'ן אייבערשטן און מיט זיין
 תּוֹרָה, אַזאַ מענטש האט די ריכטיגע כּבוֹד, אַזאַ
 מענטש דאַרף מען אַרויפֿקוקן, אזוי ווי דוד הַמֶּלֶךְ
 האט געזאגט (שמואל-ב' ו', כ"ב) "וּנְקַלְתִּי עוֹד מִזֹּאת

שְׁמַחַת תּוֹרָה

כה

וְהֵייתִי שְׂפָל בְּעֵינַי, וְוּעַן מְהֵאֵט גְּעֻטְרָאָגֵן דְּעַם
הֵיילִיגֵן אַרֹון הָאֵט דְּוֹד הַמֶּלֶךְ גְּעֻטְאָנְצֵן אֹון זִיף
גְּעֻפְרִיִדְט מִיט'ן אַיִבְעֶרֶשְׁטֵן, וְוִי דְּעַר פֶּסוּק זָאָגְט
(שָׁם, ט"ז) "וַתֵּרָא אֶת הַמֶּלֶךְ דְּוֹד מִפְּזוֹ וּמִכְרַכְר לְפָנַי
ה'", עֵס אִיז אִים נִישְׁט אָנְגֶּעגָאָנְגֶּען אַז מ'קוֹקֵט אִים
אַרָאפּ, עֵס אִיז אִים נִישְׁט אָנְגֶּעגָאָנְגֶּען אַז עַר וְוֵעֶרְט
פֶּאַרְשְׁעֶמְט, עַר הָאֵט נָאָר גְּעֻטְאָנְצֵן אֹון זִיף
גְּעֻפְרִיִדְט מִיט'ן אַיִבְעֶרֶשְׁטֵן, פֶּאַר דִּי פֶּבּוֹד פּוֹן דִּי
הֵיילִיגֶע תּוֹרָה.

וְוּעַן עֵס קוֹמְט צוּ דִּי הַקְּפוֹת, וְוּעַן אִיִדֵן טְאָנְצֵן
אֹון פֶּרִיִעֵן זִיף מִיט'ן אַיִבְעֶרֶשְׁטֵן אֹון מִיט זִיִן
הֵיילִיגֶע תּוֹרָה, טָאָר זִיף אַ אִיד נִישְׁט שְׁעֶמְעֵן צוּ
טְאָנְצֵן אֹון זִיף מִיטְפֶּרִיִעֵן, נִישְׁט זִיִצֵן אִין דִּי זִיִט
אֹון קוֹקֵן וְוִי יַעֲנֶער טְאָנְצֵט, נָאָר אַרִיִנְגִיִן
אַיִנְעוּוִיִנְג צוּ טְאָנְצֵן צוּזאַמֶען מִיט אַלֶע אִיִדֵן, אֹון

זיך פֿרײַען און דאָנקען דעם אײַבערשטן. אַפּילו אַ
 מַעֲנֵטֶשׁ הָאָט מוֹרָא אַז מ'וועט אים אָנקוקן אַז ער
 איז נאַריש אַז ער טאַנצט אַזוי שְׂטאַרק, טאַר ער
 נישט קוקן אויף דעם.

דער הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק ב',
 סימן כ"ד) "מַצָּוָה גְּדוֹלָה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד",
 ס'איז אַ גְּרוֹסֶע מַצָּוָה צו זיין פֿרײַליך אַלעמאַל, און
 דער רבי איז דאָרט מאַריף אַז אַפּילו ווען אַ מַעֲנֵטֶשׁ
 גייט דורך צרות און שוועריקייטן אין זיין לעבן,
 דאַרף ער זיך אָנשטַרענגען און פֿרוּבירן מיט אַלע
 כּוֹחוֹת צו זיין נאַר פֿרײַליך שְׂטענדיג, און זיך אַפּילו
 נאַריש מאַכן מיט שטוּתִים, אַבי ער זאל זיין
 פֿרײַליך.

רבי נְתָן איז דאָס מַסְבִּיר (ליקוטי הַלְכוֹת, הַלְכוֹת נְפִילַת
 אַפִּים, הַלְכָה ד', אות ה') אַז ווען אַ איד זאל ווען אָמַת'דיג

שְׁמַחַת תּוֹרָה

כז

וויסן און פֿאַרשטיין ווי שטאַרק דער אַייבֿערשטער
האַט אים ליב, ווי חֵשׁוֹב ער איז אין הימל, ווי גרויס
עס איז די חֲשִׁיבוֹת פון זיינע מַצּוֹת און מַעֲשִׂים
טובֿים, ווי טייער ער איז ביים אַייבֿערשטן בלוז
דערפֿאַר וואס ער איז געבוירן געווארן אַלס איד;
וואלט ער פון דעם אַליין שוין געווארן אַזוי
פֿרייליך, אַז ער וואלט נישט אויפֿגעהערט צו טאַנצן
און זיך פֿרייען מיט דעם אַ גאַנצן טאַג.

נאַר ליידער זענען מיר אין גלות, מיר זענען ווייט
פונעם אַייבֿערשטן, מיר שפֿירן נישט אַז דער
אַייבֿערשטער איז מיט אונז און ער האט אונז ליב,
דערפֿאַר דאַרף מען טרעפֿן אַלע סאַרט עצות און
וועגן ווי אַזוי זיך פֿרייליך צו מאַכן. אָבער ווי נאַר
אַ איד ווערט פֿרייליך, ווערט ער שוין דערנענטערט
צום אַייבֿערשטן, ער הויבֿט שוין אָן צו שפֿירן דעם

אייבערשטן, און דאן ווערט ער שוין פֿרייליך מיט'ן
אייבערשטן אליין.

א תלמיד פון רבי נתן האט אמאל געטראפן זיין
רבי'ן ביי א חתונה פון א ווייטע קרוב, און רבי נתן
האט דארט זייער געטאנצן און זיך געפריידט, דער
תלמיד האט נישט געקענט פארשטיין פארנוואס רבי
נתן טאנצט אזויפיל און פריידט זיך אזוי שטארק
ביי די חתונה, ער איז געווען בלויז א ווייטער קרוב,
און ער איז נישט געווען עפעס ספעציעל נאנט מיט
די מחותנים. האט אים רבי נתן ערקלערט אז ער
טאנצט בכלל נישט צוליב די חתונה, ער טאנצט
בלויז ווייל ער פריידט זיך און ער דאנקט דעם
אייבערשטן אז ער איז א איד, אז ער איז זוכה צו
דינען דעם אייבערשטן; אויב אבער וועט ער זיך
נעמען טאנצן סתם אזוי אין א גרינעם דינסטאג,

שְׂמֵחַת תּוֹרָה

כט

וועט דאס אויסזען זייער מאַדנע, אָבער אַז עס
מאכט זיך אים אַ גוטע געלעגנהייט אַז ער איז ביי אַ
חתונה, האט ער דאך שוין אַלע רעכטן צו טאַנצן
און זיך פֿרייען דאַרט, און דעריבער נוצט ער דאס
טאַקע אויס צו די מאַקסימום...

יעצט, ווען מיר האלטן ביי די הייליגע הקפות,
געבט מען אונז די געלעגנהייט צו טאַנצן און זיך
פֿרייען מיט די הייליגע תּוֹרָה און מיטן
אייבערשטן, לאמיר דאס אויסנוצן ווי עס דאַרף צו
זיין, נישט קוקן אויף קיינעם און אויף גאַרנישט,
נאר טאַנצן און זיך פֿרייען מיטן גאַנצן כּח.

פון די אַנדערע זייט דאַרף מען אָבער אַכטונג
געבן נישט איבערצוציען דאס שטריקל, עס זאל
נישט צוקומען צו אַ מצב אַז מ'זאל שטערן דאס
דאָווענען, ווייל אויב דרייט מען איבער די שול און

שְׁמַחַת תּוֹרָה

מ'שְׁטֶעֳרֵט, אַיז דָּאס שׁוין נישט קיין שְׁמַחַת נָאר
הוֹלָלוֹת. נישט ווי ס'איז אַינגעפֿירט ביי געוויסע
פֿלעצער אַז מ'מאַכט חוֹזק פּונעם בעל תּפֿלה,
מ'וואַרפֿט זאָכן אויף אים און מ'שְׁטֶעֳרֵט אים
אַינמיטן דאָווענען, דאס איז אַ נאַרישער מְנַהֵג אָן
קיין מְקוֹר, און מ'טָאר דאָס נישט טון.

אויף האט רבי נחן זייער מקפיד געווען אז מ'זאל
נישט טרינקען קיין וויין און ברוינפן אום שְׁמַחַת
תּוֹרָה, מ'דאַרף נאר טאַנצן און זיך פֿרייען מיט די
תּוֹרָה, נישט מיט די אַלקאהאל, וואס דאס מאַכט אַז
מ'זאל נישט קענען געהעריג דאָווענען, און די
גאַנצע שְׁמַחַת תּוֹרָה ווערט נאר צעשְׁטֶעֳרֵט.

די סיבה פאַרןואס מענטשן טרינקען זיך אָן און
טוען ווילדע זאָכן, איז נאר ווייל זיי ווילן אַזוי
שְׁטאַרק ווערן פֿרייליך, און זיי זענען נעבעך אַזוי

שְׁמַחַת תּוֹרָה

לא

דַּעֲפָרְעֶסֶט און צַעֲבֵרְאַכֶן, און זיי מיינען אַז דאס
וועט זיי מאַכן פֿרייליך. דאס איז אַפֿער אַ גְרוֹיֶסער
טָעוֹת, מ'טאַנצט טאַקע און מ'מאַכט זיך אַפֿילו
נאַריש צו ווערן פֿרייליך, דאס דאַרף אַפֿער זיין מיט
אַ קלאַרע מוח, צו האַלטן קאַפּ און געִדעִנְקען מיט
וואס מ'פֿריידט זיך, צו וואס מ'וויל צוקומען, מיט
וואס מען וויל אַמֶת'דיג זיך פֿרייען. די ציל צו וואס
מ'וויל צוקומען איז נאַר זיך צו פֿרייען מיט'ן
אַיבֶּער־שטן און מיט די הייליגע תּוֹרָה, ווייל נאַר
דאס קען אַמֶת'דיג פֿרייליך מאַכן אַ מענטש.

רַבִּי נְתַן שְׁמוּעֶסֶט אויס בַּאַרִיכוֹת (ליקוטי הַלְכוֹת,
הַלְכוֹת נְפִילַת אַפִּים, הַלְכָה ד') אַז יַעֲדֶער מֶעֱנֶטש וואס
האַט נאַר אַ טראַפּ שְׁכָל, אַפֿילו אַ גוי, אויב וועט ער
גוט אַרײַנטראַכטן ווער ער זען אַז ס'איז בַּאַמֶת
נישטאַ מיט וואס צו זיין פֿרייליך אויף די וועלט. די

וועלט איז פול מיט אזויפיל צרות און יסורים,
 יעדער מענטש אן אויסנאם מוטשעט זיך אויף די
 וועלט מיט אזויפיל שוועריקייטן און פראבלעמען,
 אז ס'איז אמת'דיג נישטא מיט וואס צו זיין פרייליך.
 אפילו ווען מען האט שוין יא א גוטן טאג, ווען עס
 גייט שוין יא עפעס גוט פאר א מענטש, איז עס
 געווענליך אויף אויסגעמישט מיט פילע
 שוועריקייטן און צרות.

די איינציגסטע זאך וואס קען פרייליך מאכן א
 מענטש אויף דער וועלט, איז נאר אמונה. ווען א
 איד גלייבט און ווייסט אז דער אייבערשטער פירט
 די גאנצע וועלט, און אפילו די זאכן וואס זעען אויס
 אז ס'איז נישט גוט, איז באמת נאר פאר זיין טובה,
 און ער ווייסט אז ער בלייבט נישט אויף די וועלט
 פאר אייביג, איין טאג וועט ער אנוועקגיין פון די

וועלט און דאן וועט זיך אָנהױבן זיין ריכטיגע
 לעבן, דעמאלט וועט ער האבן מנוחה, דעמאלט
 וועט ער באקומען שִׁכְר אויף יעדע קליינע גוטע זאך
 וואס ער האט אריינגעכאפט צו טון אויף די וועלט,
 אויף יעדע מצוה וואס ער האט מקיים געווען אויף
 די וועלט, אויף יעדעס מאל וואס ער האט זיך צוריק
 געהאלטן פון אן עבירה, און אויף יעדע מאל וואס
 ער האט זיך אָנגעשטרענגט צו טון דעם רצון פונעם
 אייבערשטן; נאר אזא מענטש קען אַמת'דיג זיין
 פֿרייליך.

איינער וואס האט נישט קיין אַמונָה, ער גלייבט
 נישט אז דער אייבערשטער פֿירט אים אויף טריט
 און שריט און יעדע זאך וואס ער גייט דורך איז מיט
 א פונקטליכער חשבון, ער גלייבט נישט אז ס'איז
 דא נאך א וועלט וואס דארט באקומט מען שִׁכְר

אויף די גוטע מעשׂים וואס מען האט געטון אויף די וועלט, אזא מענטש האט באַמַת נישט מיט וואס זיך צו פֿרייען אויף די וועלט, ער באַראט זיך און ער פֿרעגלט זיך אין צרות און אין יסורים, און ער האט נישט מיט וואס זיך צו טרייסטן.

דערפֿאר זאגן מיר ביי די הקפות דעם קאפיטל כ"ט אין תהלים, וואס דאס איז מסוגל אַוועקצוטרייבן פונעם מענטש די רוח שטות, די שלעכטע מחשבות וואס האבן זיך אריינגעכאפט אין זיין מח, אזוי ווי דער רבי זאגט (ספר המדות, אות קליפה, סימן ו) "השבֿעה קולות שאמר דוד על המים, בדבורן מכניעין הרוח רעה". ווייל די איינציגסטע וועג צו ווערן אַמַת'דיג פֿרייליך איז נאר דורכ'ן אַוועקטרייבן פון זיך די שלעכטע מחשבות פון פֿפירה וואס כאפן זיך אריין אינעם מענטש'ס מח.

שְׂמֵחַת תּוֹרָה

לה

ווי לאנג די רויח שְׁטוֹת גֶּעפּוֹנט זיך אין אים, ער האט
נישט א קלאַרע און ריינע אַמוֹנָה אינעם
אייבערשטן, וועט ער קיינמאל נישט קענען זיין
פֿרייליך. אויך דער שם מ"ב, וואס דאס איז דער
"אַנא בִּפְּח", האט אויך די סגולה אַוועקצוטרייבן
פונעם מענטש אַלע שְׁלֵעכְטֵע מזיקים וואס ווילן
אַריינברענגען אינעם מענטש כפירות און
אַפיקורסות רחמנא ליצילן און אים אַוועקשְׁלֵעפֿן
פונעם אייבערשטן, און אזוי אים דערביטערן דאס
לֵעבֿן.

וועט א מענטש פֿרעגן, "איך ווייס טאקע אז נאר
מיט אַמוֹנָה קען איך האבן א גוט לֵעבֿן אויך די
וועלט, וואס זאל איך אָבער טון אז איך האב נֵעבֿעך
פֿאַרלוירן מיין אַמוֹנָה? איך האב זיך אַנגעליינט
מיט שְׁלֵעכְטֵע זאַכן, איך האב זיך אַנגעהערט מיט

כְּפִירָה דִּיגָע זַאכֵן, און אײַךְ שְׂפִיר מְעַר נִישְׁט דָּעם
 אײַבְּעַרְשְׁטֵן, אײַךְ שְׂפִיר זײַךְ אַזױ ןווייט פֿון דײַ
 הײַלִּיגֶע אָמוּנָה, ןוואס זאל אײַךְ יַעֲצֹט טון? ״ אײַךְ
 דָּעם הָאט דָּער אײַבְּעַרְשְׁטֵער רַחֲמָנוּת גֵּעְהאַט אײַךְ
 אונז און אונז גֵּעֲשִׂיקט דָּעם הײַלִּיגֵן רַבִּיִן, ןוואס עַר
 הָאט דָּעם כַּח אונז אויסצוהײלן און אונז
 אַרױסשְׁלֶעפֿן פֿון דײַ בְּלֵאטִיגֶע זומפֿן אײַן ןוואס מײַר
 זַענען אַרײַנגעפֿאלן.

דָּער הײַלִּיגֶער רַבִּי הָאט דָּערצײלִט (ספּוּרײַ מעשׂוֹת,
 מַעֲשֵׂה י״ג) אַז ס'איז גֵּעוֹוען אַ בַּת מְלֶךְ ןוואס אַן
 אַכְזָרִיוֹת דִּיגָער קֶענִיג איז איר נֶאכְגֶּעלֶאפֿן און איר
 גֵּעוֹואלֶט הַרְג'ענען, זײַ איז אַנטלֶאפֿן צו אַ פֿעסֶטוֹנֵג
 פֿון ןוואסער, און דָּער קֶענִיג הָאט איר נֶאכְגֶּעשְׂאָסֵן
 מײַט צָען עַרלײַ פֿיילן, ןוואס איז גֵּעוֹוען בַּאשְׂמִירְט
 מײַט צָען עַרלײַ סם, און אַזױ איז זײַ אַרײַנגעלֶאפֿן

אינעם פֿעס־טונג און דאָרט געפֿאלן חֲלָשׁוֹת, און דער רַבִּי הָאָט אויסגעפֿירט, "און אַיף הַיִּיל זי".

די בַּת מֶלֶךְ איז יעדער איד, וואס איז בַּאֲלִיבֵט בייים אַיבֶּעֲרֶשְׁטֶן ווי אַן אַיִנְצִיג קינד, און דער שְׁלֶעכְטֶער רִשְׁעוֹת'דיגער קעניג איז דער יֵצֵר הָרַע, ער איז דאָ אַזאַ רִשָׁע מְרוֹשָׁע, ער וויל נאָר הַרְג'ענען דעם איד, ער וויל נאָר אים דערבֿיטערן דאָס לעבן אויף די וועלט און אויף יענע וועלט. דער יֵצֵר הָרַע שִׂסֵּט אַרײַן אינעם איד די פֿיילן וואס זענען בַּאֲשֶׁמִירֵט מיט סם פון כִּפּוּרֹת און אַפִּיקוֹרְסוֹת, ער בִּרְעַנְגֵט אַרײַן אינעם מַח פּוֹנֵעַם מְעַנְטֵשׁ מַחֲשָׁבוֹת פון כִּפּוּרָה, ער וויל אים נאָר אַוועק־רײַסן פון זײַן אַמוֹנָה, ער זאל אַפֿלאַזן דעם אַיבֶּעֲרֶשְׁטֶן, ווייל ווי נאָר די אַמוֹנָה ווערט שוואַך ביי אַ איד איז ער שוין אַ פֿאַרטיגער, ער פֿאַרלירט זײַן מוט, ער פֿאַרלירט

זיין לעבן אויף די וועלט און אויף יענע וועלט, און דער איד ווייסט שוין נישט ווי זיך אהינצוטון.

דערפאר האבן מיר דעם הייליגן רבי'ן, וואס ער איז אונזער דאקטער, ער קען אונז אויסהיילן. ווען מיר זאלן אַוועקוואַרפן אונזער שכל און נעמען די עצות און לימודים פון הייליגן רבי'ן, וועט ער ארויסנעמען פון אונז די גיפטיגע סם וואס דער יצר הרע האט אריינגעשאסן אין אונז, מיר וועלן זיך קענען שטארקן אין אמונה, און מיר וועלן קענען הנאה פון אונזער לעבן אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

אַנשי שְׁלוּמֵינוּ פִּירֵן זיך אז ווען מ'טאנצט מיט די ספר תורה אין האנט אום שְׁמַחַת תּוֹרָה, שווערט מען אז גלייך ווען מ'וועט אַוועקגיין פון די וועלט, זאל מען גיין צום הייליגן רבי'ן פאר א תיקון. אזוי ווי

דְּעַר רַבֵּי הָאֵט אַמָּאל גַּעזאַגט פֿאַר אַיינעם וואָס האָט
 גַּעהאַלטן בַּיים אַוועקגאַיין פֿון די וועלט אַז ער זאַל
 שְׁווערן בַּנקיטת חֶפֶץ אַז גַּלייף נאָך זיין פֿטירה זאַל
 ער קומען צום רַבֵּין ער זאַל אים מִתְקַן זיין (עײַן ספֿר
 פֿעולת הצדיק, סימן תתמ"ה).

דְּעַר אַמַּת איז אָבער אַז אויב דְּעַר כֹּחַ פֿון שְׁמִחַת
 תּוֹרָה מיט די ספֿר תּוֹרָה אין האַנט איז אַזוי גרויס אַז
 מ'קען דאַן פּוועלן צו קומען צום רַבֵּין נאָכ'ן
 שְׁטאַרבן, איז דאָ זיכער אַז מ'קען דעמאלט פּוועלן
 אַז נאָך דאָ אויף די וועלט בַּיים לעבן זאַל מען זוכה
 זיין קומען צום הייליגן רַבֵּין, דאָס מיינט אַז מען
 זאַל זוכה זיין צו לערנען די ספֿרים פֿון הייליגן רַבֵּין
 און צו פֿאַלגן זיינע עצות און לימודים, און אַזוי
 וועט מען נאָך דאָ אויף די וועלט קענען באַקומען

דַּעַם רִיכְטִיגֶן תִּיקוֹן, און הָאַבֶּן אַ גְּלִיקְלִיכֶע און
גַּעשְׂמאַקֶע לְעֶבֶן.

ד.

קען אײַך אױף זוכה זײן צו לערנען תּוֹרָה?

דער גאון רבי שמעון שוואב זצ"ל איז געפארן
אלס בחור פון אמעריקע קיין פוילן צו לערנען תּוֹרָה
אין ישיבה אין די שטאט מיר, אויפן וועג אהיים
האט ער באשלאסן זיך אפצושטעלן אין שטאט
ראדין צו טרעפן דעם הייליגן חפץ חיים זי"ע און
נעמען א ברכה. ביים חפץ חיים איז געווען א
גרויסע חשיבות ווען ער האט געזען א בחור וואס
לערנט פלייסג, נאכדערצו אז דער בחור האט זיך
געשלעפט פון אמעריקע קיין אייראפע צו לערנען
תּוֹרָה, דעריבער האט ער אים זייער מקרב געווען
און אים געלאדענט צו זיך אהיים אויף שבת.

שְׂמַחַת תּוֹרָה

מא

דעמאלט איז געווען פּרשֶׁת בְּשַׁלַּח, שְׁבַת שִׁירָה,
ווען מ'ליינט אין די פּרשָׁה וועגן די מן. ביי די
סעודה האט דער חפץ חיים זי"ע גערעדט פון די מן,
ער האט זיך געקושט די פינגער מיט ליבשאפט און
געשמאק און איז געווען אזוי איבערגענומען פון די
מן, ער האט געזאגט, "מן מן! וואסערע געשמאקע
טעמים האט די מן געהאט! מען האט דאך געקענט
שפירן אין די מן אלע טעמים פון די וועלט!"

רבי שמעון איז דארט געזיצן ביים טיש, ער איז
געווען א נייגעריגער בחור און ער האט זיך גענומען
די שטארקייט צו פּרעגן דעם חפץ חיים זי"ע, "און
וואס איז געווען מיט איינעם וואס האט נישט
געוואלט שפירן קיין שום טעם אין די מן, וואסערע
טעם האט ער געפילט?"...

האט דער חפץ חיים זי"ע אים געזאגט אזוי,
 "קוק אהער, אין די תורה איז דאך אויף דא אלע
 טעמים אין די וועלט, ס'דא פשט רמז דרוש און
 סוד, איינער האט מער ליב צו לערנען בעיון און א
 צווייטער מער פשוט, איינער האט מער ליב פשוט
 פשט און א צווייטער האט מער ליב דרושים און
 פלפולים, איינער האט ליב דרוש און א צווייטער
 וויל מחדש זיין אייגענע חידושים, ס'דאך דא
 אזויפיל חלקים אין די הייליגע תורה אז יעדער
 איינער קען זיך טרעפן זיין ווינקל וואס ער האט ליב
 און זיך מחיה זיין דערמיט, ער קען שפירן אין די
 תורה געוואלדיגע געשמאקע טעמים".

דער חפץ חיים זי"ע האט ווידער געקויפט די
 פינגער מיט געשמאק און ליבשאפט און ווייטער
 ממשיך געווען, "תורה תורה! וואסערע געשמאקע

טעמים איז דא די הייליגע תורה! מען קען דאך
 שפירן אין די תורה אלע טעמים פון די וועלט!
 ווידער זענען אבער דא מענטשן, און אויך בחורים
 אין ישיבה, וועלכע דרייען זיך ארום פוסט און
 ליידיג, זיי פארברענגען די צייט מיט נארישקייטן,
 וויפיל מ'זאל זיי זאגן אז די תורה איז זיס און
 געשמאק, שפירן זיי אבער נישט דעם געשמאקן
 טעם אין דעם..."

רבי שמעון האט שוין גוט פארשטאנען דעם
 ענטפער צו זיין פראגע, ווער עס האט נישט געהאט
 קיין שכל צו אויסוועלן א גוטע טעם וואס ער וויל
 פילן אין די מן, האט טאקע נישט געשפירט קיין
 שום טעם דערין, און די זעלבע איז מיט די הייליגע
 תורה, אויב איינער וויל נישט שפירן קיין טעם,
 שפירט ער טאקע גארנישט, און ער פארפאסט

שְׁמַחַת תּוֹרָה

אַזויפֿיל גוטע זאַכן מיט וואס ער וואלט זיך ווען
 געקענט באלעקן די פינגער, איינער וואס האט
 אָבער דעם קאפּ אויפֿן פֿלאַץ, וועט אָנהויבן
 לערנען די הייליגע תּוֹרָה, און דאן וועט ער שוין
 שפּירן דעם געשמאקן טעם אין די הייליגע תּוֹרָה.

און דאס איז וואס חז"ל זאגן (מכילתא, בשלח) "לא
 נתנה תּוֹרָה אֶלָּא לְאוֹכְלֵי הַמֶּן", די תּוֹרָה איז נישט
 געגעבן געווארן נאר פאר די וואס האבן געגעסן
 דעם מן. ווען א איד איז זוכה צו לערנען די הייליגע
 תּוֹרָה, קען ער שפּירן אין דעם אַלע גוטע טעם,
 פונקט ווי ביי די מן.

א איד קען טראכטן צו זיך, "נע, דאס איז נישט
 געמאכט פאר מיר, איך ארבעט שווער און איך האב
 נישט קיין צייט צו לערנען, איך האב נישט קיין
 גוטע קאפּ און איך פארשטיי נישט קיין לערנען,

שְׂמַחַת תּוֹרָה

מה

אִיךָ בֵּין אֵן אומגְעֵדוּלְדִיגְעֵר מְעֵנְטִש און אִיךָ הָאב
נִישְׁט קִיין גְּעֵדוּלְד זיך צו זְעֵצֵן לְעֵרְנֵען, אִיךָ גְּעֵדְעֵנְק
סִיי ווי נִישְׁט וואס אִיךָ לְעֵרֵן, אִיךָ וועל קִייןמָאל
נִישְׁט שְׁפִירֵן אַ זִיסקִייט אִין די הֵיילִיגֵע תּוֹרָה, און
אַזוי ווייטער הָאט יְעֵדְעֵר מְעֵנְטִש זֵינֵע
אַיגְנאַרְטִיגֵע תִּירוּצִים פֿאַרְוואס די תּוֹרָה אִיז נִישְׁט
גְּעמאַכְט פֿאַר אִים. דְּעֵר אָמֵת אִיז אָבְעֵר אַז דְּעֵר
אַיבְעֵרשְׁטֵעֵר הָאט גְּעגְעֵבֵן די הֵיילִיגֵע תּוֹרָה פֿאַר
יְעֵדֵן אִיד אָן אויסְנאַם, און יְעֵדְעֵר אִיד הָאט אַ וועג
ווי אַזוי עֵר קֵען אויף הָאבֵן אַ שְׁיִיכוּת מִיט די
הֵיילִיגֵע תּוֹרָה, יְעֵדְעֵר אִיד קֵען זוכֵה זֵיין צו שְׁפִירֵן
דַּעם גְּעשְׂמאַקֵן זִיסֵן טַעם פֿון די הֵיילִיגֵע תּוֹרָה, און
דַּאס וועט אִים גְּעבֵן אַ טַעם און סְפּוּק אִין זֵיין לְעֵבֵן.
דְּעֵר הֵיילִיגֵעֵר רַבִּי הָאט אונז גְּעגְעֵבֵן אַ "סְדֵר
דְּרִיף הֵלִימוּד" (שיחות הַר"ן, סִימֵן ע"ו), אַ וועג ווי אַזוי

יַעֲדֶר אִיד קֶען זוכֶה זײן צו לְעֶרְנֶען די הייליגע
 תּוֹרָה; אַז מ'קֶען זאָגן די װערטער פֿון תּוֹרָה אַפִּילו
 מ'פֿאַרשטייט נישט װאָס מ'זאָגט, און אַפִּילו
 מ'געדענקט נישט װאָס מ'לעֶרנט. אויף דעם װעג
 קען יעדער איד לְעֶרְנֶען, אַפִּילו מ'האַט אַ שוואַכע
 קאַפּ, אַפִּילו װען מ'האַט נישט קיין געדולד, אַפִּילו
 װען מ'האַט נישט קיין געהעריגע חֲבֵרוֹתָא און מגיד
 שיעור, און אַפִּילו װען מ'האַט נישט גענוג צייט;
 מ'דאַרף בלויז עפֿענען אַ חומֶשׁ, אַ משַׁנִּיּוֹת, אַ
 גמראַ, אַ מדרֶשׁ, אַ שְׁלַחַן עֲרוּךְ, און אזוי װייטער
 אַלע חֲלָקִים פֿון די הייליגע תּוֹרָה, און אָנהױבן זאָגן
 די הייליגע װערטער; מיט דעם האָט מען די מִצְוָה
 פֿון לימוד הַתּוֹרָה, און דאָס הייליגט און רייניגט
 דעם מענטש און דערנענטערט אים צום
 אייבערשטן.

שְׁמַחַת תּוֹרָה

מז

דאס קען יעדער איד באַנווייזן, כאָטש אַפּאר שוּרוֹת תּוֹרָה יעדן טאָג. דער רַבִּי האָט אַמאַל פּאַרְגעהאַלטן אַ איד פּאַרְוואַס ער לערנט נישט (ליקוטי מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סימן רפ"ד), האָט דער איד זיך פּאַרענטפּערט אַז ער האָט נישט קיין צייט צו לערנען ווייל ער איז זייער פּאַרנומען מיט זיינע געשעפּטן. האָט אים דער רַבִּי געזאָגט אַז פּון דעס וועגן דאַרף ער פּרובירן אַראָפּ צו גנב'ענען אַבִּיסל צייט צו לערנען. און דער רַבִּי האָט מיט דעם אויסגעטייטשט דאָס וואָס חז"ל זאָגן (שַׁבַּת ל"א). אַז מען פּרעגט דעם מענטש אויף יענע וועלט, "קבֿעת עתים לתורה?", בפּשטות מיינט עס אַז מען פּרעגט דעם מענטש אויב ער האָט באַשטימט יעדן טאָג אַ צייט צו לערנען, אָבער דאָס וואָרט "קבֿע" קען אויך מיינען גנב'ענען, אַזוי ווי דער פּסוק זאָגט (משלי כ"ב, כ"ג) "וְקַבַּע אֶת קַבְעֵיהֶם נֶפֶשׁ". דאָס מיינט צו זאָגן

אַז מָען פֿרעגט דעם מַענטש אויב ער האט
אַראפֿגעגאַנגב'ט עפֿעס צייט צו לערנען תּוֹרָה.

ווען אַ איד הערט זיך צו צו די הייליגע עצות פון
רבי'ן, ער ווייסט דאך ביי זיך ווי אזוי זיינע טעג און
יארן לויפן דורך מיט גארנישט, ער ווייסט ביי זיך
וויפיל צייט ער פארברענגט און ווי ווייניג ער איז
אַנגעבינדען אין די הייליגע תּוֹרָה, און ער נעמט
דעם "סדר דרך הלימוד" פון הייליגן רבי'ן, ער
נעמט זיך פאר אז יעדן טאג וועט ער עפֿענען די
הייליגע תּוֹרָה און זאגן די ווערטער פון תּוֹרָה, דאן
קען ער זיך אַמט'דיג פֿרייען און טאנצן מיט די
תּוֹרָה, ווייל ער ווייסט שוין אַ וועג ווי אזוי ער וועט
אויסנוצן די קומענדיגע יאר ווי עס דאך צו זיין,
און זיין מקושר מיט די הייליגע תּוֹרָה.

שְׁמַחַת תּוֹרָה

מט

דָּעַר רַבֵּי זָאָגֶט (ליקוטי מוהר"ן, חֶלֶק א', סימן כ"א, וְחֶלֶק ב', סימן ז') אַז ס'אִיז דָּא "אורוֹת פְּנִימִיִּים" – אִינְעווייניגְסְטֶע אורוֹת, און ס'דָּא "אורוֹת מְקִיפִים" – אורוֹת וואס נְעֻמָּען אַרום דָּעם מְעַנְטֶש פון אִינְדְרוֹיֶסן. דָּאס מֵיִינְט אַז ס'אִיז דָּא זאָכן וואס אַ מְעַנְטֶש קען אַרֵיִינְנְעֻמָּען בֵּי זיף אִין מַח, עַר קען עָס פֶּאַרְשְׁטֵיין, עָס גֵיִיט אִים אַרֵיִין אִין קאפ אַז ס'אִיז מְעַגְלִיף פֶּאַר אִים צו טון אַזאַ זאָף, עַר פֶּאַרְשְׁטֵיִט מִיט זֵיין מַח אַז אַזויפִיל און אַזויפִיל אִיז מְעַגְלִיף פֶּאַר אִים צו דִינְען דָּעם אֵיבְעֶרְשְׁטן און לְעֶרְנֶען זֵיין תּוֹרָה; ווִידֶער אִיז אָבֶער דָּא זאָכן וואס נְעֻמָּען נָאַר אַרום דָּעם מְעַנְטֶש פון אִינְדְרוֹיֶסן, עָס דֶרִיִיט זיף פון אִינְדְרוֹיֶסן אַרום זֵיין קאפ, עָס גֵיִיט אִים אָבֶער נִישְׁט אַרֵיִין אִין קאפ אַז עַר קען אַפִּילוּ זוכֶה זֵיין צו אַזעלְכֶע גְרוֹיֶסֶע זאָכן, צו זֵיין אַזוי שְׁטאַרק נָאַנט

צוּם אַיִבְעֶרְשֶׁטן, צוּ שְׁפִירֵן דָּעם אַיִבְעֶרְשֶׁטן מִיט
אַזאַ שְׁטאַרְקֵיט.

די אַרְבֶּעט פֿון אַ אַיד איז אז ער זאל אַלעמאַל
פֿרובֿירן אַרײַנבֿרענגען די אורֶות וואס דִרײַען זײַך
אַרום אים, די "אורֶות הַמִּקִּיפִים", דאס זאל ער
אַרײַנבֿרענגען צו זײַך אין מַח, אז ער זאל אָנהײבן
פֿאַרשְׁטײן אז ער קען יא זײן מֶער וואויל און ערלײך,
ער קען יא ווערן מֶער נענטער צום אַיִבְעֶרְשֶׁטן,
מֶער פֿון וויפֿיל ער איז יַעצט, און ווען דער אַיד איז
שוין זוכה דאס צו פֿאַווייזן, ער רוקט זײַך אַרויף אַ
שְׁטאַפֿל הֶעכער, דאן איז דא אַ פֿרײַשער "אור
הַמִּקִּיף", ס'איז דא נאך אַן הֶעכערע שְׁטאַפֿל צו
וואס ער קען ווען צוקומען, אָבער דער־ווייל לײַגט
עס נאכנישט אין זײן מַח אז ער קען טאַקע זוכה זײן
צו דָּעם, און דאן דאַרף ער ווידער אַרְבֶּעטן און

אַסאַךְ רַעְדָן צוּם אַיִבְעֶרֶשְׁטֵן, אַסאַךְ זײַךְ
 דַּעֲרֵנְעִנטֶעֶרן צוּם אַיִבְעֶרֶשְׁטֵן, בײַז ווען עַר פֿרַענְגֵט
 דָאס אױף אַרײַן אײַן זײַך. און אַזױ גײט עִס ױײטער
 און ױײטער, הַעֲכֶער און הַעֲכֶער, אָן קײַן סױף און
 גֵרַענײַך.

דָאס אײַז דַּער עֲנָנֵן װאס מ'דַרײט זײַך שְׁמַחַת תּוֹרָה
 אַרום די בײַמָה אײַנמָאל און נָאכָמָאל. מײַר הַאַלְטֵן
 יַעֲצֹט בײַם סױף פֿון די הײַלײַגע טֶעג, מײַר הָאַבֵּן
 אַפֿגֶּעראַכְטֵן אַ ראַשׁ הַשָּׁנָה, מײַר הָאַבֵּן גֶּעפֿאַסֶט און
 גֶּעדאַװענט אום יום כײַפֿור, מײַר זַענען גֶּעזײַצֵן אײַן די
 סױפֿה און גֶּעשאַקֶלט ד' מײַנים, יַעֲדֶער אײַז זײַכֶּער
 גֶּעװאַרן גֶּענטֶער צוּם אַיִבְעֶרֶשְׁטֵן אײַן די טֶעג,
 יַעֲדֶער אײַז הָאַט אַ הײַלײַגע נְשָׁמָה װאס װײַל זײַן
 װאַײַל און עֲרֵלײַך און נָאַנט צוּם אַיִבְעֶרֶשְׁטֵן, יַעֲדֶער
 אײַז הָאַט זײַך זײַכֶּער פֿאַרְגֶּענוּמען גױטע זאַכֵּן בְּמִשְׁפָּה

די טעג אז ער וויל שוין אפלאזן זיינע שלעכטע מעשים און ווערן אן אמת'ער ערליכער איד; דער פראבלעם איז נאר אז ס'גייט נישט אריין אין אונזער מוח אז מיר קענען דאס טאקע באווייזן און אויספירן, מיר שפירן אז מיר זענען אזוי שטארק צוגעבינדען צו אונזערע שלעכטע זאכן, און מיר קענען נישט באגרייפן ווי אזוי מיר קענען זיך ארויסדערזען דערפון.

דערפאר טאנצט מען ארום און ארום די בימה, דאס ווייזט אויף די אלע גוטע זאכן וואס דרייען זיך ארום אונזער מוח און עס גייט נישט אריין אינעווייניג, אז מיר זאלן אנהויבן ארבעטן אויף דעם אז מיר זאלן דאס יא גוט ארייננעמען אין קאפ, מיר זאלן אנהויבן פארשטיין אז מיר קענען אויף מצליח זיין. מיט א שטארקע ווילן און חשק קען

שְׁמֵחַת תּוֹרָה

נג

יעֲדֵעַר אִיד אָנְקוּמֶען צו די גֵרֶעסְטֶע זאַכן, יעֲדֵעַר
אִיד - נִישְׁט קיין חִילוֹק ווי אַזוי עַר זעט נָאָר אויס
און ווי אַזוי עַר פִּירט זיך אויף - קען ווערן אַן
אַמְת'עֶר עֶרְלִיכֶער אִיד און אַ גְרוֹיסֶער צִדִיק, עַר
דאַרף נָאָר עֶפֶענֶען זיין מויל און אָנְהוּיבֵן רַעֲדֵן צום
אַיבֶּעֶרְשְׁטֵן אויף זיין אַיגֶענֶע שְׁפָרָא, דַּעֲרִיילן
פֶּאַר'ן אַיבֶּעֶרְשְׁטֵן אַלֶּעס וואס ליגט אים אויפֿן
האַרץ, און פון די אַנְדֶּערֶע זייט דאַרף עַר אָנְהוּיבֵן
צו לַעֲרַנֶּען די הייליגע תּוֹרָה יעֲדֵן טָאג, דָּאס וואָשט
אַפּ דַּעם מַעֲנֹטֶש פון אַלֶּע שְׁמוּץ, און דָּאס
דַּעֲרַנְעֹטֶערט אים צום אַיבֶּעֶרְשְׁטֵן, און יעֲדֵעַר אִיד
קען זוכה זיין צו דַּעם אויף אַ גְרִינְגֶע וועג.

ה.

מ'מישט אַריבער צו אַ נייעם בִּלְעָטֶל

דער רבי זאגט (שיחות ה'ר"ן, סימן כ"ו) אז ביי די וועלט איז שפּחָה אַ פּראַבלעם, מענטשן רעדן זיך אָפּ אז זיי פּאַרְגֶעסן זאָכן און זיי האָבן צער פון דעם. אָבער - האט דער רבי געזאָגט - ביי מיר האט שפּחָה אַ גרויסע מעָלה, ווען נישט דעם וואס אַ מענטש פּאַרְגֶעסט, וואלט ער קיינמאל נישט געקענט דינען דעם אייבערשטן ווי עס דאַרף צו זיין, ער וואלט אַלעמאל געדענקט אַלע זיינע שוועריקייטן וואס זענען אויף אים אַריבער, און דאס וואלט אים זייער געשטערט אין לעבן, אזוי ווי אָבער אַ מענטש פּאַרְגֶעסט, קען ער אַלעמאל אָנהויבן פון ניין, ער קען פּאַרְגֶעסן אַלעס וואס ער האט געטון ביז יעצט, און אייביג אָנהויבן פון פּריש.

שְׁמַחַת תּוֹרָה

נה

ספּעציעל ווען עס קומט צו לערנען תּוֹרָה, און אַ
איד קען האָבן חִלּוּשׁוֹת הַדַּעַת אז ער פּאַרנעסט
אַלעס וואס ער לערנט, בְּרַענְגֵט דער רַבִּי דעם מְדַרְשׁ
(וַיִּקְרָא רַבָּה י"ט, ב') אַ מִשָּׁל צו אַיִנעם וואס האט
געדונגען אַרְבֵּיטער אז זיי זאלן אים אַנפִּילן
פּעסער, די פּעסער זענען אָפּער געווען געלעכערט
און וואס מ'האט אַרֵינגעגאַסן דאָרט איז גלייך
אַרויסגערינען, האָבן די נאַרִישֶׁע אַרְבֵּיטער
געטראַכט צו זיך אז אויב גיסט זיך סיי ווי אויס
אַלעס וואס מ'לייגט דאָרט אַרֵיין, איז דאָ אַ שָׂאד
אויף די אַרְבֵּעט; ווידער די קלוגע אַרְבֵּיטער האָבן
געזאָגט, "וואס גייט אונז דען אָן אז ס'גיסט זיך
אויס? מיר באַקומען דאָ באַצאַלט אויף יעדן טאָג
וואס מיר אַרְבֵּעטן, מיר וועלן באַקומען אונזער
שְׂכָר אַפִּילו ווען עס בְּלִיבֵט גאַרנישט אינעם פּאַס.
די זעלבע איז מיט די הייליגע תּוֹרָה, אַפִּילו ווען אַ

מְעַנְטֵשׁ פֶּאָרְגֶעסֶט אַלעס וואס ער לערנט, וועט ער אָפֿער באַקומען אַסאָך שְׂכָר פּוֹנעם אַײַבֶּעַרשֶׁטן אויף יעדע ווארט תורה וואס ער האט זוכה געווען צו לערנען אויף די וועלט. דער אַײַבֶּעַרשֶׁטער האט ספּעציעל אזוי געמאַכט אַז מ'זאל פֿאַרְגֶעסן דאס לערנען, פֿרִי מ'זאל אַלץ האָבן אַ פֿרִישֶׁע חֶשֶׁק און געשְׂמאַק אין די הייליגע תורה (קהלת רבה א', ל"ד).

דערפֿאַר איז יעדע די צייט צו פֿאַרְגֶעסן אַלעס וואס מ'האט געטון ביז יעדע, און אָנְהוֹיבן יעדע מיט אַ פֿרִישֶׁקייט צו לערנען די הייליגע תורה. די תורה ענדיגט זיך מיט די ווערטער (דברים ל"ד, י"ב) "לְעֵינַי כָּל יִשְׂרָאֵל", זאגט אויף רש"י אַז מִשֶּׁה רַבֵּינוּ הָאֵט צֶעבֶרְאָכֵן די לוחות, וואס דאס האט געמאַכט אַז מ'זאל פֿאַרְגֶעסן דאס לערנען (עיני ברכות ח'), און גלייך הויבט מען נאַכאַמַאל פון אָנְהוֹיב צו לערנען

שְׁמַחַת תּוֹרָה

נז

בְּרֵאשִׁית. וְנִקְא דוֹרְךָ דְּעַם נְוֵאס אַ אִיד פֿאַרְגַּעסֶט
אַלְעס נְוֵאס אִיז גֶּעווען בִּיז יַעֲצֹט, הָאט עַר דִּי כַח
אַנְצוּהוּיבֵן נֶאכְאַמֶּאל פֿון פֿרִישׁ. אַ אִיד דֶּאָרף
שְׂטַענְדִּיג מֶאכֵן אַ גַּיַע הִתְחַלָּה, פֿאַרְגַּעסֶן אַלְעס
נְוֵאס עַר אִיז דוֹרְךָ בִּיז יַעֲצֹט און אָנְהוּיבֵן נֶאכְאַמֶּאל
מִיט אַ פֿרִישְׁקֵיט, אַזוּי ווִי עַר נְוֵאָלֶט יַעֲצֹט גֶּעבּוּרֵן
גֶּעוואָרן, און עַר הוּיבֵט יַעֲצֹט אָן צוּם עַרְשֶׁטֶן מֶאל
דִּינֶען דְּעַם אַיִבְעַרְשֶׁטֶן.

מֶען פִּירֶט זִיךְ אום שְׁמַחַת תּוֹרָה אַז נְווען מֶען
הוּיבֵט אויף דִּי סֶפֶר תּוֹרָה בִּי הַגְּבָהָה הוּיבֵט מֶען עַס
אויף דִּי פֿאַרְקַעֲרֶטע זַיט, דְּעַר נְוֵאס הוּיבֵט אויף דִּי
סֶפֶר תּוֹרָה זֶעט נִישֶׁט דִּי אוֹתִיּוֹת, עַר זֶעט נֶאר דִּי
לִיִּדִיגֶע זַיט פֿון דִּי פֿאַרְמֶעט. דָּאס קוּמֶט לְעַרְנֶען
דְּעַם מְעַנְטֶשׁ אַז אַפִּילוּ עַר הָאט שוּיֵן יַעֲצֹט
גֶּעענְדִּיגֶט דִּי תּוֹרָה, עַר הָאט שוּיֵן אַלְעס גֶּעלְעַרְנֶט,

זאל ער נישט זאגן אז ער דארף שוין מער נישט
 לערנען, נאר מ'ווייזט אים א ליידליגע פארמעט אז
 ער האט נאך אפילו נישט אנגעהויבן צו לערנען, ער
 דארף יעצט נאכאמאל אנהויבן מיט א פרישקייט.
 אפילו א מענטש זעט זיך ווי א ליידליג שטיקל
 פארמעט, ער האט ממש גארנישט קיין תורה אין
 זיך, קען ער אויך אנהויבן פון יעצט, אזוי ווי א
 קליין קינד וואס איז יעצט געבוירן געווארן און
 הויבט יעצט אן זיין לעבן מיט גאר א נייעם
 געשמאקן חשק.

.1

מ'האנדלט זיך איין פרנסה פאר די גאנצע יאר

עס איז מקובל פון הייליגן רבי'ן אז אום שמיני
 עצרת טיילט מען פון הימל פרנסה פאר יעדן
 איינעם פאר די גאנצע יאר. אום שמיני עצרת זאגט

שְׁמַחַת תּוֹרָה

נט

מָעַן דִּי "תְּפִלַּת גִּשָּׁם", מָעַן בְּעַט דָּעם אַיִבְעַרְשֶׁטן פֿאַר רַעגן, און דאס איז די זעלבע ווי פֿרִנְסָה (תּעֲנִיָּה ג'):), ווייל אַלע גֵּעֲבֹרִיכֵן פּוֹנֵעִם מְעַנְטֶשׁ וואַקסן דורך די רַעגן. דערפֿאַר איז גוט אויסצונוצן די סְפֵעֲצִיעֲלֵעַ עַת רְצוֹן און זײַךְ אויסבֶּעַטן פֿרִנְסָה מיט גְרוֹיס שְׁפֵעַ פֿאַר די גאַנצע יאַר.

דער אַמֶת איז אָבער אַז ווען מ'בֶּעט דָּעם אַיִבְעַרְשֶׁטן אויף פֿרִנְסָה, איז דאס פֿאַקטִישׁ אַ תְּפִלָּה אַז מ'זאל נישט ווערן אין פֿעס, אַז מ'זאל זײַךְ נישט אויפֿרעגן. דער רַבִּי זאַגט (ליקוטי מוהר"ן, חֵלֶק א', סימן ס"ח) אַז פֿרִנְסָה ווענדט זײַךְ אין וויפֿיל מ'היט זײַךְ אַפּ נישט צו ווערן אין פֿעס. אַיִדער מ'וויל שיקן פֿאַר אַ מְעַנְטֶשׁ פֿרִנְסָה פון הימל, פֿרובֿירט מָעַן אים קוֹדֶם אויס מיט אַ נְסִיּוֹן פון פֿעס, מ'שיקט אים אונטער עפֿעס אַ זאַף וואס קען אים גוט אויפֿרעגן,

און אויב דער מענטש פאלט דורך און ער רעגט זיך אויף, דאן פארלירט ער די פרנסה, ווי דער פסוק זאגט (איוב י"ח, ד') "טַרְךָ נִפְשׁוֹ בְּאִפוֹ", ווען דער מענטש האלט אבער קאפ, ער האלט זיך איין און רעגט זיך נישט אויף, דאן באקומט ער א גרויסע שפע פון פרנסה.

דערפאר דארף מען בעטן אלעמאל דעם אייבערשטן, און ספעציעל אין די עת רצון פון שמיני עצרת, אז מ'זאל זוכה זיין צו זיין א רואיגער און געלאסענער מענטש, מ'זאל זיך קיינמאל נישט אויפרעגן, און אזוי וועט מען שוין אויטאמאטיש זוכה זיין אויף צו פרנסה בריוח.

מ'דארף אבער אויף געדענקען וואס דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ס"ט) אז פרנסה קומט פאר א מענטש נאר אין זכות פון זיין ווייב. און

בְּאֵמֶת גֵּיט דָּאס אינאיינעם מיט וואס דער רַבֵּי זָאגט
 אין די פֿריערדיגע תּוֹרָה (שם, סימן ס"ח) אַז דוּרף פֿעס
 פֿארלירט מען די פֿרִנְסֶה, ווייל ווען אַ מענטש איז
 אינדער־היים מיט זיין ווייב, קען ער אַסאך מאל
 קאפּן נסיונות צו ווערן אויפֿגע־רעגט, נישט אַלץ איז
 די הויז אַזוי צוזאַמגענומען ווי ער האט געוואלט,
 און אַזוי ווייטער איז דא גענוג און נאך סיבות ווי די
 ווייב קען ברענגען דעם מענטש צו ווערן
 אויפֿגע־רעגט.

וואס טוט אָבער נישט אַ מענטש פֿאר פֿרִנְסֶה?
 עס לוינט זיך איינצוהאלטן און קיינמאל נישט
 ווערן אויפֿגע־רעגט, ספּעציעל אינדער־היים אויף די
 ווייב, און אַזוי וועט מען קאפּן פֿרִנְסֶה בְּשֵׁפֶע אָן
 קיין פֿראבלעמען. אַדְרָבָה, אַ מענטש דארף זיך
 אָנשטרענגען מְכַבֵּד צו זיין די ווייב און איר שְׁעָצֵן

שְׁמַחַת תּוֹרָה

און אַרױפֿקױקן, און דאס װעט אים בֶּרֶענֶגֶען גֵרוֹיס
עֲשִׁירוֹת, אַזױ װי רַבָּא הָאֵט אָנְגֶעזאַגט פֿאַר דִּי
מֶענטֶשן פֿון מַחוּזָא (בְּבֹא מְצִיעָא נ"ט.), "זײט מְכַבֵּד
אַײערע װײבֶער, װעט איר װערן רײך".

דערײַבֶער, בְּשַׁעַת מְזֹאגֶט דִי תְּפִלַּת גֶשֶׁם, אִיז אַ
גֵרוֹיסער עֵת רַצוֹן צו מִתְּפַלֵּל זײן צו זײן אַ רױאָגער
מֶענטֶש און קײנמאַל זײך נישט אױפֿרעגן, צו מְכַבֵּד
זײן דִי װײב און איר נישט מְצַעֵר זײן, און אױף צו
האַבן פֿרֶנְסֶה גֵרִינגֶערהײט מיט גֵרוֹיס שְׁפַע פֿאַר דִּי
גאַנצֶע יאַר.

דאס װיכְטִיגְסְטֶע פֿון אַלֶעם אִיז צו גֶעדֶענְקֶען אַז
אַ מֶענטֶש קֶען גאַרנישט אַלײן, װען מ'קױמט צו דִּי
גֶעהױבֶענֶע טֶעג פֿון שְׁמִינִי עֲצָרַת און שְׁמַחַת תּוֹרָה,
װען יֶעדער אִיד װיל זִכְעֵר אױסנוצן דִי טֶעג אױפֿן
בְּעֶסְטֶן אױפֿן װאס אִיז נָאָר שְׁיִיך, דאַרף מֶען נָאָר

בַּעֲטָן דָּעַם אַיִבְעֶרְשְׁטֵן אַז מ'זאל זוכה זיין צו זיין
 אַמֶּת'דיג פֿרייליך, אַז מ'זאל זוכה זיין צו טאַנצן און
 זיך פֿרייען מיט די הייליגע תּוֹרָה, אַז מ'זאל זוכה
 זיין זיך פֿאַרצונעמען גוטע קבֿלות אין די טעג, זיך
 פֿאַרצונעמען צו לערנען תּוֹרָה יעדן טאג פֿון יאר, אַז
 מ'זאל זוכה זיין צו פֿאַרְגֶעסן אַלעס וואס ס'איז
 געווען ביז יעצט און אָנהויבן אַ גייעם יאר צו לעבן
 מיט'ן אַיִבְעֶרְשְׁטֵן און שפֿירן אַ געשְׂמאַק אין זיין
 הייליגע תּוֹרָה, און אַז מ'זאל אַרויסבאַקומען פֿון די
 טעג דאס בעסטע און שְׁעֵנְסְטֵע וואס נאר מעגליך.

תּוֹם וְנִשְׁלֵם שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

מרדכי שאול יעקב בן צביה פערל נ"י
וזוגתו

מלכה רחל בת לאה נעמי תחי'

וילדיהם

נחמה אסתר, חנה פראדל, דבורה גיטל,

בלומא, נפתלי צבי, פייגא ליבא, ישראל יוסף, חיה שיינדל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,

ויתברך מפי אל אליון בבני חיי ומוזני רוויחא, ויזכו

לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, אמן

כן יהי רצון.